

DOPISY - POHLED Z DRUHĚ STRANY - III.

Středa, 10. června 2007

Přiznám se, že mám rádost o radu uvedla do rozpaky. (viz tento dopis: zde) Pokud máš zaskočí, když máš nějakou radu, nebo jsem mám utkvělý pocit, že lidé se radami tědí a tudíž je nezodpovědné radit jim nějaké hlouposti. Takže si shluky písmen vyber to, co bude dávat smysl...

Svým dotazem jsi donutila k jedné věci; pročitat si zpátky články na Kudle. Mnohdy je to k smíchu, ale takovému to smutnému, co vy holky máte: má jinou, ale já ho stále miluju... chce sex ve tmech... odchází ode mě, protože lituje. Nechci nijak snižovat "nosnice" takových dotazů, ale... co vlastně chtějí slyšet? Naději, že určitě bude líp prohlédne a vrátí se (přestane zahýbat, přestane myslet na jiný...)? Radu, jak zázračně včasné mávnutím ruky v dobré obrátit? Počítáš si v komentářích, že jiný jsou na tom ještě? Obvykle taková tazatelka přinese svůj problém, sdělí k němu svůj postoj a pak se zeptá, co má dělat? Jak jí ... cinálfagot ,odpověď? sluhá! Až udělá to, co si myslí, že je správné! Problém mnoha žen v tom, že o včasném mořem přemýšlí, to mnozí chlapi dělají taky. Potíže je v tom, že vy holky nevíte, co si počít s výsledkem takového přemýšlení. Upřímně ti říknu, že kdyby moje manželka přišla s nápadem, aby se k našemu přidal nějaký její známý, tak budu mít silný nutkání vrazit jí pár facek. A tolerovat nějakého jejího milence? To už vyžaduje naprostou absenci sebeúcty. Zkusím něco z vlastní zkušenosti. Je to už mnoho let nazad, co jsem jako náctiletý tele chodil s jednou princeznou. Hezká, fajn, ale tak trochu ku. va. Docházelo mi to pomalu a těžce. Právě byl v tom, že jsem do ní byl zamilovaný. Dnes vím, že takový cit nemá nic společného s láskou. Je to nemoc. Nemoc se má léčit, ne doufat, že se tak nějak ztratí sama od sebe. Chlap, který zahejbná nebo mydlí tu svoji, s tím nepřestane, i když to slíbí. Žena, která po prvním panáku na firemním večírku dá prvnímu, co jen si rozepne poklupec, se s vysokou pravděpodobností nezmění. V podstatě se radikálně změnit nedokážeme, jen to podle potřeby slibujeme, tedy láme se naopak; proto jsou ženy k láskám samy sobě, že ten slib je pravda. Tentokrát už určitě!

Proč jsou ženské přitahovány k lumpům a chlapi k (jak to napsat slušně...) divokým? Proč to nefunguje a přesto to stále dokola opakujeme? Až tohle někdo plně zodpoví a vysvětlí, tak ho osobně navrhnu na Nobelovku. Co vím, třeba za mír.

Možná neumíme komunikovat, snažit se svůj problém vyřešit. Možná nám schází schopnost přiměřeně partnerské sporu ustoupit, byť jsme přesvědčeni o své pravdě. Schopnost "překážet" je vnímána jako povahový klad a ochota ústupkům vůči druhému, jako zbaběllost (už jsem se jak letáček z manželské poradny, tak to povedu ke konci). Hlavně instantní rady, které stačí vysypat, zalít horkou vodou a podávat přiměřeně partnerských krizích, neexistují. Snad jen a budeme hledat viníky svých partnerských problémů, neměli bychom z vrozené skromnosti zapomínat na sebe. Jón Kixx